

*Jeg vil vende tilbage til markerne
for at opsøge tabte spor,
jeg vil standse og lytte til fuglene,
mens min fod synker ned i jord.
For jeg føler en længsel så klar og stærk,
at den sprænger min hverdags ring,
jeg må hjem til de steder, jeg kommer fra,
til de første, de sande ting.
Jeg vil sidde stille hos blomsterne,
at de ved, jeg er deres ven,
under himlen hos regnen og træerne,
skal jeg finde mig selv igen.*

Vi håber, at byernes arbejderstand snart må få en vækkelse som den, der greb bondestanden i sidste halvdel af forrige århundrede, og at højskolen må slå rod inde på stenbroen til gavn for de mange af vor slægt, thi hvad har ikke vækkelsen og dens ledsager: højskolen betydet for denne slægt.

— — —
Det er dog ikke alene byboerne, der er i fare for verdsliggørelse. For hvert slægtled, der træder ind i tiden, mærkes det, at vækkelsens strømme fra slutningen af forrige århundrede tørrer mere og mere ind. Materialismen truer også denne slægt, ja, hver eneste af os. Ingen af de 7 slægter kan melde hus forbi, og det er vist sandheden, at store dele af dem har deres største interesse i at gøre karriere og at tjene penge, skønt, siger Søren Kierkegaard: »Der er af alt, hvad du har set, intet, du kan være så vis på, aldrig skal komme ind i himlen som: penge. Derimod er der intet, der er himlen så vis som barmhjertighed.«

Det er med angst, man ser den mulighed i øjnene, at hvis denne verdsliggørelse fortsætter, — og det vil den gøre, hvis ikke Danmark får en dybtgående kristen vækkelse, — så går store dele af slægten ud i mørket, bort fra fædrenes spor. Det er allerede kommet så vidt, at mange kun har lidt brug for det evige. De

går uden om kirken og benytter måske sjældent den gode kontakt med Gud, som fadervor er. Til dem siger Søren Kierkegaard: »Jo mere man mener at kunne undvære det evige, desto mere trænger man til det«.

Hans fader, den gamle hosekræmmer, som hævdes at have været lige så højt begavet som sønnen, ville sige det samme til os, som han sagde til Søren: »Se til at du ret kan komme til at elske Kristus.« Det var hovedsagen for ham som for vore fædre.

Jeg kan ikke ønske noget bedre for slægten, end at »den enkelte«, som Søren Kierkegaard taler om, må — lige som han — lægge sig hosekræmmerens ord på sinde. Så vil den åndelige rigdom vende tilbage til denne slægt.

I øvrigt udtaler S. K. Risbjerg Thomsen i vers, hvad andre og jeg har skildret i denne bog.

En hyldest TIL VOR FORSLÆGT

Forgangne tiders slægt har banet vej for os.
De dyrked' heder, moser og bød naturen trods.
De skimted' sejrens frugter af deres hårde strid,
og vi, der fulgte efter, fik løn for deres flid.

Men åndens stridsmænd findes der også i vor slægt.
De drog i anden leding og lagde derpå vægt,
at sjælens dybe længsel blev ledt ad rette vej,
så den i Gud fandt hvile, det glemmer vi dem ej!

Ja, vi står dybt i gæld til dem,
der karsk gik ind i striden.
De bygged' landet, skabte hjem,
der står i eftertiden
som minder om en dygtig flok
af tapre mænd og kvinder,
der stred med spade, plov og rok
og så mod høje tinder!

Og vi, som end tilbage står,
må bruge vore kræfter
til samme kamp for gode kår
til dem, der følger efter.
Så vi kan efterlade dem
en arv, som ej forsvinder,
når vi går bort fra dette hjem
og andet hjemsted finder.

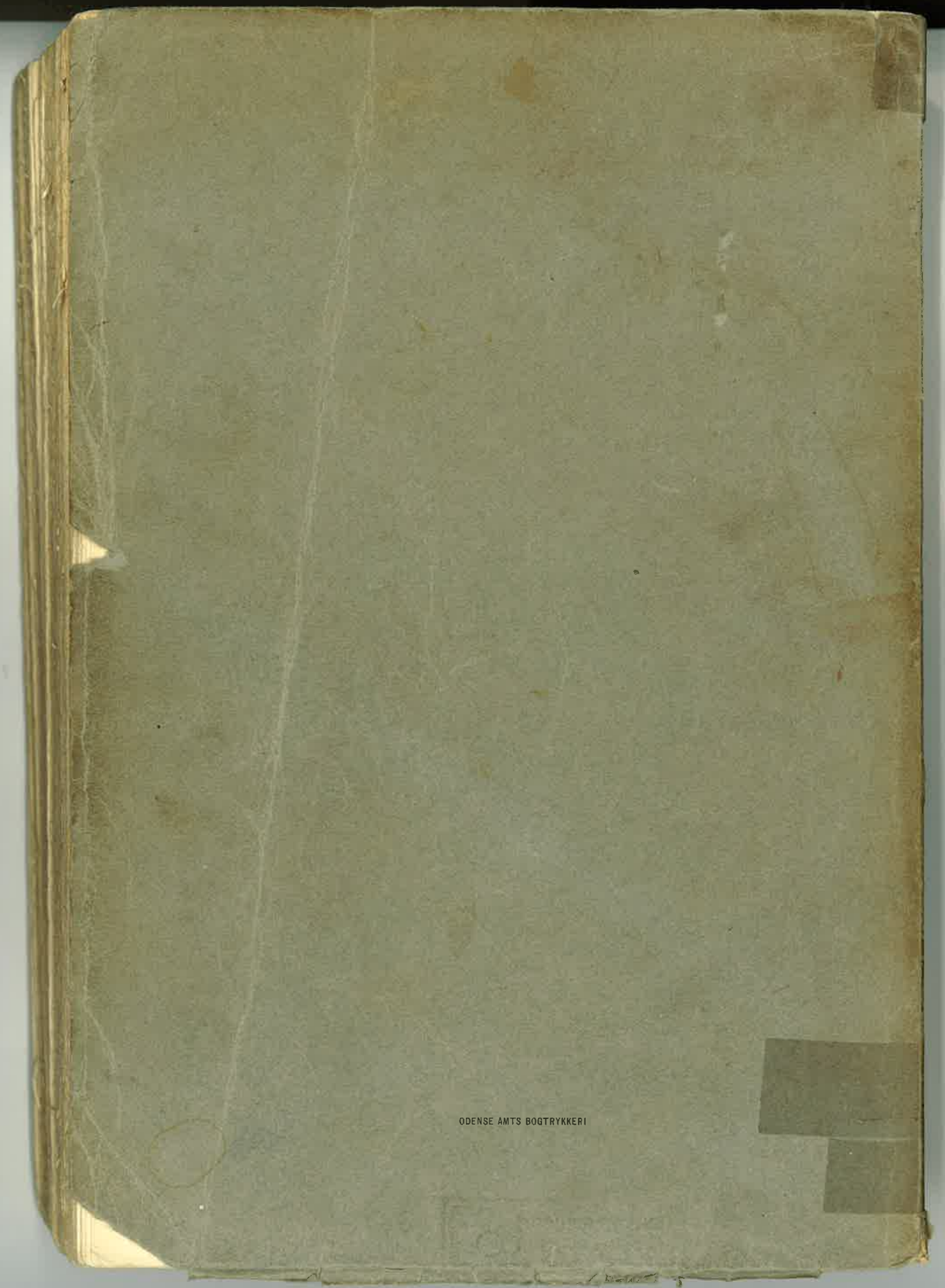
S. K. Risbjerg Thomsen.

EFTERSKRIFT

Jeg håber, denne bog må blive
til gavn og glæde
for den enkelte, og dermed hilser jeg dig,
kære slægt,
med tak til de mange, som har bidraget
til dens virkeliggørelse.

M. Asbryggard.

ODENSE AMTS BOGTRYKKERI